

[Ømann.]

disse lån i en akut situation kan altså blive en trussel for valutareserverne, og det er jo også baggrunden for dette forslag.

Bemyndigelsen er imidlertid in blanco, den går langt videre end en sådan akut situation. Det er en bemyndigelse til at fortsætte den økonomiske politik, som regeringen hittil har ført, og her er det jo nok, at man har sine betænkeligheder. For regeringen har jo ikke givet blot en lille håbefuld antydning af, at man nu ville skifte spor. Man har direkte sagt, at kvælningspolitikken skal fortsætte, så længe der overhovedet er et skrig at klemme ud af erhvervslivet.

Hvis regeringen havde erkendt, at det nu ikke gælder om at kvæle, men om at genoplive erhvervslivet og industrien, om at påbegynde et investeringsprogram ud fra samfundsmæssige hensyn, ja, så kunne der være fornuft i at lade disse midler gå ind i en fornuftig økonomisk sammenhæng. Men jeg vil ikke være med til at betro denne regering noget som helst. Kommer landet i en risiko som antydnet i bemærkningerne til forslaget, ja, så vil jeg sige, at det næsten er bedre, at regeringen straks udskriver et valg, før jeg synes heller ikke, at regeringen kan betros til at hjælpe landet ud af en sådan situation. Jeg er meget lidt stemt for at give finansministeren denne bemyndigelse.

(Kort bemærkning).

Lysholt Hansen: Ja, min korte bemærkning var til hr. Damsgaard. Jeg vil gerne have lov at stille et spørgsmål til hr. Damsgaard, der nu synes, at alt er såre godt, når man bringer al offentlig låntagning op på 3 milliarder i de sidste 3 år mod 1 milliard de tre foregående år.

Jeg vil gerne have at vide af hr. Damsgaard: er det nu ikke betænkeligt længere, som det var, dengang man havde en socialdemokratisk regering? Vi fik gjort op, at det år, hr. Damsgaard nævnte, det var den 14. marts 1968, var den udenlandske statsgæld, restgælden af statens lån i udlandet, 1,92 milliard kr., og så vil jeg gerne spørge hr. Damsgaard: hvor stor er den i dag? Betydelig større.

Formanden: Hr. Damsgaard har ordet for en kort bemærkning, og derefter går vi over til talerrækken.

(Kort bemærkning).

Damsgaard: Jo, selvfølgelig er det beklageligt, at vi er nødt til at optage så mange lån, og det er da ikke mindst beklageligt, at denne, som jeg plejer at kalde løse gæld, kreditter i udlandet, stiger, men den begrundelse, jeg gav engang i 1960erne — nu skulle det jo være 1968, det skal nok være rigtigt — at vi levede over evne, som hr. Lysholt Hansen sagde, den gælder jo også i dag. Når jeg er knap så betænkelig ved at optage lån nu, er det, fordi det er mit indtryk, at den nuværende regering — at det ikke er lykkedes så meget og så fuldt ud, som vi havde ventet, det er en anden sag — men at denne regering alligevel har ført en både fast og restriktiv valutapolitik, økonomisk politik, og også, så vidt jeg kan skønne, kan begynde at se resultaterne i et mindre efterspørgselspres på en række områder. Jeg indrømmer blankt, at det er gået langsommere, end jeg havde troet, og langsommere, end jeg ønsker, men den låneramme, som vi nu skal give, gives, for at man kan have denne lånemulighed, hvis sådanne ekstraordinære valutaforhold, som vi har set i Vesteuropa, skulle opstå igen, og jeg har — undskyld, jeg siger det — lidt mere tillid til denne regering, end jeg havde til den foregående.

Finansministeren (Ninn-Hansen): Ja, de fire ordførere, der repræsenterer langt størstedelen af tinget, har jo alle anset det for en fornuftig foranstaltning at gennemføre denne lovgivning, at give en bemyndigelse, således at vi bliver i stand til at optage lån, og det er jo det væsentlige.

Jeg forstår, at vi skal undvære hr. Ømann og hans parti i en sådan fornuftig beslutning, hvis det var det sidste ord, hr. Ømann sagde vedrørende denne sag; det var måske ikke ganske klart, hvilket standpunkt det var, han ville tage. Jeg forstod, at hr. Ømann havde et andet og, mente han, mere effektivt middel over for betalingsbalance, den uro, der er på det internationale valutamarked, og andre ting, nemlig at vi skulle have et valg. Det valg skal hr. Ømann jo nok få, men jeg synes ikke, det har så forfærdelig meget at gøre med dette spørgsmål, om man opfatter det fornuftigt at give mulighed for optagelse af yderligere lån. Jeg